

III.

Азъ живѣя далечъ отъ свѣта
и снѣтъ ми е кроткъ и девственъ. —
Не достигатъ до мойта врата
ни тревожни, ни радостни вѣсти.

Презъ деня, срѣдъ обилния плодъ
на нивята, отдъхвамъ съ надежда.
Вечеръта, на бездѣния сводъ
въвѣ съзвездия нови се вглеждамъ.

Но защо днесъ сърцето се сви? —
Твоя споменъ не е ли погребанъ
срѣдъ уханнитѣ полски трѣви?

А надъ менъ е планинскиятъ гребень.
— Какъ спокойно е тука безъ тебе,
какъ спокойно и — пусто, уви!